

SENSE LLAR

Instal·lar elements amb punxes, fer individuals els bancs públics o barrar els porxos no són solucions per dirimir el sensellarisme. Són elements de control ambivalents que, si bé no castiguen, tenen una forta funció d'exclusió. Deixen clar a qui dorm al ras que no és benvingut sinó criminalitzat. Incrementen el seu estrès i ansietat, vulneren els seus drets i dificulten el seu dia a dia.

Aquestes barreres arquitectòniques no només desplacen físicament el problema sinó que també l'invisibilitzen. Les architectures hostils suposen la idealització de la ciutat, una esteticització de l'espai públic que nega el conflicte.

Però el sensellarisme, per més que insistim a refusar-lo, continua existint. En lloc de negar aquesta realitat hauríem de dissipar mirades distorsionades i plenes de prejudicis. Cal activar visions perifèriques, superar les definicions superficials del sensellarisme i incloure'l legítimament als debats sobre la ciutat. És absurd i una barbaritat que hi hagi persones dormint al carrer.

Qui dorm al carrer no té un sostre sota el que viure, no té una porta per entrar i sortir. Ningú no s'ho mereix ni tampoc s'ho ha buscat. Les causes del sensellarisme són en gran part estructurals. Les persones sense llar han de ser reconegudes com a protagonistes del seu propi desenvolupament, i no com a receptors passius de serveis.

El sensellarisme és una qüestió col·lectiva, no separada de la resta de la ciutat. Les estratègies per revertir aquesta situació han de comptar amb la participació de tothom. També de les institucions culturals i de totes les persones afectades.

Amb l'acció simbòlica de desmuntar les portes durant l'exposició "Dorm en l'accident que provoca", el Santa Mònica fa entrar aquests debats a la institució. Assumeix el compromís, a través de diverses accions que s'aniran desplegant al llarg del temps, de desenvolupar programes que respectin i promoguin els drets de les persones sense llar.

Arrels Fundació, Santa Mònica i Leve Productora

Barcelona, 2022